

لأَنْ:

يَحْتَطِبَ
أَحَدُكُمْ
حُزْمَةً
عَلَى
ظَهْرِهِ
خَيْرٌمِنْ
أَنْ
يَسْأَلَ
أَحَدًا،
فَيُعْطِيَه
15;أَوْ
يَمْنَعَهُ
 “Birinizin sirtında odun destesi taşıması, versin veya vermesin, insanlara gidip el
açmasından daha iyidir” (Buhar&iicirc;, “Büyu”, 15/2113)
buyurmak suretiyle dilenmenin doğru bir davranış olmadığını belirtmiştir. Peygamberimiz
bütün bunları söylemekle kalmamış, bizzat kendisi de söylediklerini tatbik
ederek biz ümmetine örnek olmuştur. Nitekim o
külçüklüğünde çobanlık yapmış, gençliğinde ticaretle
meşgul olmuştur. Hatta kendisine “el-Emin” yani güvenilir kimse denmesi de
ticaret ve tabii yaşamındaki dürüstlüğüne istinaden verilmiş bir lakaptır. Hz.
Peygamber Efendimizin Mekke’den Medine’ye geldiğinde inşa ettirdiği mescidin
yapımı esnasında bizzat sırtında kerpiç ve taş taşıması da çalışmanın önemi
açısından ayrı bir güzelliktir. Hz. Peygamberin çalışması gelişi güzel
olmamış ve bizlere bugün dahi hepimizin ihtiyaç duyduğu bir ilkeyi öğretmiştir.
O ilke ise, kişi hangi iş, statü ve konumda olursa olsun yaptığı işi, iyi ve güzel
yapmasıdır. Bugün buna çalışma hayatında “kalite” demek de
mümkündür. Çalışmak, insana huzur verir. Huzursuzlukların pek
çoğu ise işsizliktendir. Bir iş ile meşgul olan kimsenin yanlış şeyler düşünmesi
ve yapması mümkün müdür? Bilindiği gibi bir ülkenin muasır ve
müreffeh bir seviyeye ulaşması ancak o ülke vatandaşlarının çalışmasıyla
mümkündür. Üretmek ve helâl yoldan kazanmak, hem kendi
mutluluğumuz, hem de bizden sonra gelecek nesillerin daha rahat ve kimseye muhtaç
olmadan yaşamaları için büyük önem arz etmektedir. İstiklâl Marşı
şairimiz Mehmet Akif de, çalışmanın gerekliliğine olan inancını şu dizeleriyle açığa
vurmaktadır. “Ey dipdiri meyyit, iki el bir baş içindir Davransana şimdi el de
senindir, baş da senindir” (Safahat, İnkılâp ve Aka Yayınları, İstanbul 1979, s.209)
İslam dininin çalışmaya verdiği önem ortada iken, Müslümanların
bugünkü hâllerinin bu açıdan çok parlak bir seviyede olduğunu
söylememiz ne yazık ki mümkün değildir. O halde daha çok
çalışmak, ilerlemek, helâlinden kazanmak ve üretmek hepimizin üzerine
düşen bir görev olmalıdır. Hangi meslek ve iş yapıyorsak yapalım, onu hakkıyla
yapmalı, kazandığımızı da hak ederek almalıyız. Bir kimseyi kendi işyerimizde
çalıştırıyorsak onun hakkını alın teri kurumadan vermeliyiz. Bu aynı zamanda karşılıklı
işçi-işveren sevgisinin kazanılmasına da etki sağlayacaktır. Bir işte çalışıp
ekmeğimizi oradan kazanan bir işçi isek “bu kadar ücrete ancak bu kadar iş
olur” demek suretiyle çalışmamızda ihmal ve tembelliğe gitmemeliyiz. İşsizliğin had
safhada olduğu bir yerde, alın terimizle nafakamızı temin etmek hepimizin boyun borcu olmalıdır.
Gönül ister ki, göklere boy veren minarelerimiz yanında aynı heybetle

yükselen fabrika bacalarımız da olsun. İşte bunun için herkes üzerine düşen görevi yapmalı, tembellik, atalet ve sefaletten uzak durmalıdır. İslam asla çalışmaya, zengin olmaya, üretmeye karşı değildir. İslam başkasına muhtaç olmaya, dilenmeye ve tembelliğe karşıdır. Doc. Dr. Ömer YILMAZ

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)